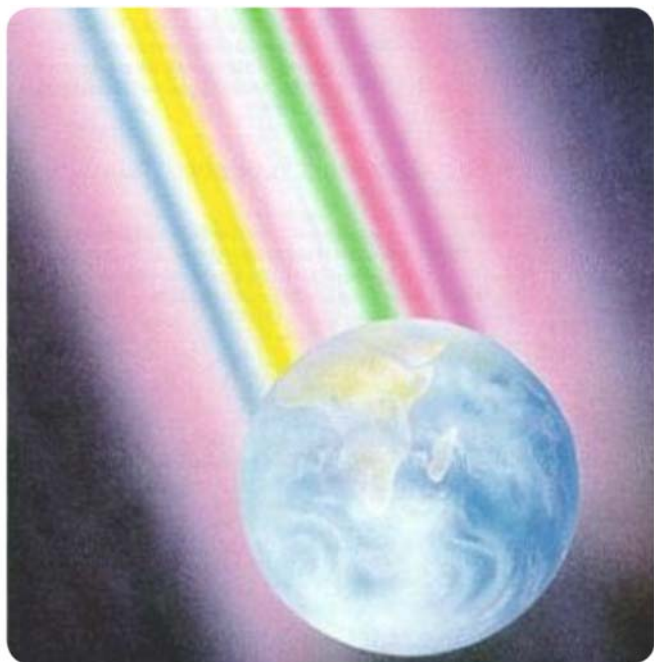

Den ene

de tre magiske og de tre mystiske

Temahæfte
liberal katolsk kirke og de 7 stråler
liberal katolsk kirke i Danmark

Nærværende temahæfte er udgivet i 2010 af foreningen liberal katolsk kirke i Danmark. Teksten er forfattet af Jørgen Skov

I 1977 udkom bogen *Clairvoyant Investigations of Christian Origins and Ceremonial* af Geoffrey Hodson. Bogen var skrevet på foranledning af den daværende præsiderende biskop Sten von Krusenstierna fra liberal katolsk kirke. Han havde bedt Geoffrey Hodson bruge sin højt udviklede clairvoyance i et forsøg på at gå tilbage i tiden og undersøge visse spørgsmål vedrørende den historiske Jesus. I forordet til den omtalte bog skriver biskoppen, at Geoffrey Hodson, der var præst i

liberal katolsk kirke, faktisk ikke var specielt begejstret for, at de ting han havde set, kom ud i bogform. Problemet var, mente Geoffrey Hodson, at hans observationer let ville kunne støde ortodokse kristne. Det på trods af, at det tillægges Jesus selv at have sagt, at *det er sandheden, der skal frigøre jer*. Men inden vi kommer så langt som til at afsløre hvad det var Geoffrey Hodson så, så lad os et øjeblik kigge på den symbolværdi Jesus har i forhold til, hvad teosofien siger om de syv stråler.

Symbolikken

For den almindelige "ortodokse" kristne er Jesus Guds søn. Teorien går ud på, at Gud lod sin søn føde, for at han kunne sone menneskeheden synder. Offeret skulle være så rent som muligt, så derfor skulle en jomfru føde barnet og en engel kundgøre, at noget stort skulle ske. For som der står skrevet, blev "englen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilæa, der hedder Nazaret, til en jomfru, der var forlovet med en mand, som hed Josef og var af Davids hus. Jomfruens navn var Maria. Og englen kom ind til hende og hilste hende med ordene: 'Herren er med dig, du benådede! ... Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus'". Lidt længere henne i teksten svarer Maria: "Hvordan skal det gå til? Jeg har jo aldrig været sammen med en mand".

Denne hændelse understreger at der ikke er tale om fødslen af et almindeligt menneske, men af en form for halvgud. Resten af Jesu liv er en lang forberedelse til dette offer. Ved dåben anerkender Gud at "det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!". Ved illuminationen på bjerget transcenderes Jesus af Faderens lys, og står i al sin gudommelige herlighed. Det er først i Getsemane Have, at tingene begynder at udvikle sig i en uheldig ret-

ning, men her må vi jo ikke glemme det egentlige formål, nemlig at stille Gud tilfreds, og den eneste måde, det kunne lade sig gøre på, var at hans eneste søn påtog sig andres skyld og synder, for at en ny pagt mellem menneskeheden og Gud kunne skabes. En pagt skrevet i lammets, det uskyldiges, blod.

Jesus eller Kristus?

Ser man på Jesus med teosofiens briller, åbenbarer der sig en hel anden historie. Hvor den ortodokse kristne kan stå lidt famlende over de to navne Jesus og Kristus, vil teosoffen straks være klar over forskellen. Jesus er disciplen, der blev overskygget af verdenslæreren Kristus. I den teosofiske afdeling er det ikke et spørgsmål om Jesus historisk har gjort dit eller dat. Her er man helt på det rene med, at der køber to sideløbende historier. For det første er der tale om en regelmæssig avatar-impuls, d.v.s. at hver gang en underrace¹ sættes i gang, får den sin egen impuls fra verdenslærerembetet. Således var kristendommen en målrettet impuls til det, der senere ville blive benævnt som "vesten". For det andet er der tale om den allegoriske fremstilling af ethvert menneskes fremtidige løbepbane, den

1 Underrace: En kulturrepke indenfor et folkeslag eller en større folkegruppe, hvor bevidstheden tager et nyt skridt fremad.

4

også kan lukke anden stråle op og se, hvad den indeholder. Det kan man da godt, det bliver bare først i næste solsystem. Vi kan lukke tredje stråle op, Helligånden, fordi den er færdigudviklet.

Imidlertid har vi nu placeret de syv stråler. Lad os for god ordens skyld nævne dem i rækkefølge:

1. Stråle: Vilje/Kraft
2. Stråle: Kærlighed/Visdom
3. Stråle: Aktivitet/Intelligens
4. Stråle: Harmoni/Konflikt
5. Stråle: Konkret Viden
6. Stråle: Abstrakt Idealisme
7. Stråle: Ceremoniel Magi

Nu er vi så i en position, hvor vi kan begynde at se en vis regelmæssighed i tingene. Solsystemet, materien der omgiver os, er domineret af Sønnens aspekt eller anden stråle, kærlighed/visdom, fordi vi er i solsystem nummer to. Det er da også sådan, at vores solsystem er modtager af den anden kosmiske stråle af syv mulige. Det vil sige, at absolut alt tænkeligt i sin grundsubstans, er domineret af en vibrationshastighed kodet af kærlighed/visdom. Det vil igen sige, at selv den mest nådesløse, kolde intellektuelle analyse, foretaget af et væsen, hvis følelsesliv synes at være deponeret i en fryseboks, foregår på anden stråles betingelser.

I vores lokale *himmelske menneske*, Jorden, udgør menneskeheden hjernen. På samme måde som man mener, at det enkelte menneske kun aktivt bruger en mindre del af sin hjerne, således forholder det sig også med jorden, der kun bruger en mindre del af menneskeheden til at "tænke" med. Jordens aktive hjerneceller udgøres først og fremmest af hierarkiet, og sekundært af de der mentalt nærmer sig denne tilstand. D.v.s. at et menneske der dagsbevidst fuldt ud kan benytte det højere mentalplan, sjælens plan, og dermed abstrakt tænkning, er ved at blive en *aktiv* eller en *dagsbevidst* celle i den større bevidsthed.

Som det indledningsvis blev fremhævet, spejler det store sig i det små. Det gør sig også gældende i forholdet solen contra Jorden. Planeten Jorden udgør et center i det større legeme og er derfor også i sin inderste substans domineret af anden stråle. Det betyder, at Jordens mest aktive hjernedel, hierarkiet, også er særdeles aktivt.

Og hvem er hierarkiets leder?

Det er verdenslæreren, mestrenes mester, Kristus. Nu er vi så ved at være tilbage ved udgangspunktet, Kristus, og dermed også Jesus. Begge to kan derfor kobles direkte på anden stråle, strålen for visdom og kærlighed.

udviklingsvej, der kaldes indvielsesvejen, og som symbolsk fremstilles i de fem store begivenheder i Jesu liv, der hver især betegner et bevidsthedsmæssigt kvantespring. Så langt så godt. Hvorledes kobler vi nu alt det her på de syv stråler?

Fra Hermes, den trefoldigt store, kommer de berømte ord: som foroven, således også forned. Og som det gang på gang bliver understreget i bl.a. Alice Baileys forfatter-skab: for at forstå noget som helst, skal man først se på det generelle, derefter på det specielle. Eller sagt på en tredje måde: det store (det vigtige), spejler sig altid i det små (det mindre vigtige).

Denne sammenhæng er menneskeheden, eller mere præcist: det enkelte menneske, det mindre vigtige. Hvis vi fra det enkelte menneske tager det helt store spring til det væsen der i *Kosmisk Ild* kaldes *himlens mægtigste menneske* og som er den absolutte modsætning til et enkelt menneskeligt individ, så taler vi om *vores lokale Gud* – solen. Denne sol-logos er det væsen, hvorom alting drejer sig. Alt andet i systemet er dele i dette væsens bevidsthed.

Kosmisk Ild står der ligeledes, at I vores solsystem har en trefoldig fremtræden – eller om man vil, tre inkarnationer. Det første solsystem domineredes af det tredje aspekt, den kvalitet kristendommen har valgt at

kalde *Helligånden*, i teosofien kaldet aktivitet/intelligens. *Himlens mægtigste menneske* erhvervede sig ved den lejlighed, evnen til at kunne manipulere med stof. Stoffet fik evnen intelligent aktivitet, dvs. at det altid, under de samme forhold, opførte sig ens, nemlig lovmæssigt.

Denne evne bragte sol-logos den sig til sin anden inkarnation, den nuværende, vores solsystem, som er domineret af det andet aspekt, *Sønnen*, i teosofien kaldet kærlighed/visdom. På samme måde vil det tredje solsystem engang opstå, det vil være domineret af *Faderens* aspekt, kraft og vilje. Når dette tredje system etableres, vil sol-logos have to grundlæggende evner at starte med, nemlig: Aktivitet/ intelligens og kærlighed/visdom.

Strålernes symbolik i kristendommen

Nu har vi jo brugt kristendommens tre betegnelser, Faderen, Sønnen og Helligånden. Set i deres energi-aspekt kunne man med samme ret kalde dem første, anden og tredje stråle, indholdet er det samme, det eneste, der er forandret, er etiketten. Fordelen ved at bruge strålebetegnelserne er, at det giver adgang til at "lukke tredje stråle op" og se hvad den indeholder. Indholdet er fjerde, femte, sjette og syvende stråle. Så kan man måske forestille sig, at man

I forhold til et almindeligt menneske er Kristus en form for makrovæsen. Så ud fra dette kan man umiddelbart slutte, at vi, som de små, skal spejle det større, og da Kristus er indbegrebet af anden stråle, viser det os vores egen fremtid. I bibelske sammenhænge kaldes det "Kristus i jer, herlighedens håb". (Som altid er det Paulus – hadet og elsket – der har styr på sagerne.) Det betyder ikke at Kristus skal komme og gøre arbejdet for os – frelse os – men at vi i vort eget indre skal finde det *herlighedens håb*, der gør, at enhver af os selv skal stå som en "Kristus". Metoden/værktøjet til denne forvandling er anden stråle, kærlighed/visdom.

De syv stråler er grundlaget for alt. De er verden set fra dens energi-aspekt. De er det spirituelle "periodiske system", og kan kombineres på utallige måder. Lad os kigge på en af dem:

1. stråle Vilje/kraft,
2. stråle Kærlighed/visdom
3. stråle Aktivitet/intelligens
4. stråle Harmoni/konflikt
5. stråle Konkret viden
6. stråle Abstrakt idealisme
7. stråle Ceremoniel magi

Denne opstilling er den, der er udgangspunktet for lignelsen om *den fortabte søn*. Faderen med sine to sønner, den ældre broder, *magikeren*, og den yngre, sønnen der skal fortabes, *mystikeren*.

Denne fortælling er (i et af sine syv lag) en kode for solsystemets tre strålemæssige inkarnationer. Den ældste søn, der bliver hjemme på gården, er resultatet af det første system, 3. logos, det feminine princip, aktivitet/intelligens, *devalerne*. Den fortabte søn, den yngste, er repræsentanten for det nuværende system, 2. logos, det maskuline princip, kærlighed/visdom, *menneskene*. Faderen repræsenterer det næste, det tredje system, 1. logos, kraft og vilje.

Et af de store spørgsmål blandt esoterikere er, hvorvidt det er mest fint at være magiker eller mystiker, da det er to væsensforskellige måder at nærme sig Faderen på. Set fra det helt store perspektiv er intelligensen ikke det nye. Den virkelige nyhed er magnetisme/tiltrækning eller kærlighed. Indtil videre foregår alting dog på 3. logos' præmisser af den simple grund, at 3. logos er ældst og derfor indtil videre dominerer den verden, vi har kendskab til. *Det er først på et senere tidspunkt i udviklingen, at den dominerende 2. stråle for dette solsystem kan slå rent igennem*. Men på det tidspunkt vil vi stå på et solidt fundament af intelligens og forstå hvad magnetisme/tiltrækning egentlig er.

Oplysning, hvordan?

Lad os nu vende tilbage til Jesus/Kristus. Som vi konstaterede

6

7

tidligere, er dette væsen en repræsentant for mystikersiden og strålerne 2, 4, 6. Betyder det så, at man kun kan opnå *oplysning* via mystikervejen? Eller nærme sig det ideal på denne måde? Hvad der især har karakteriseret kristne mystikere er, at de næsten ikke har kunnet videregive deres oplevelser af den simple grund, at det fortolkende organ, hjernen, har deltaget med et minimum. Det har haft den fordel, at få er blevet sindssyge af deres oplevelser.

Det mystiske sind synes at have en indbygget elastik, der kan rumme modsætningernes par. Det kniber mere for det analyserende intellekt, der hele tiden må konfronteres med de begrænsninger en opnået kundskab sætter, for hvordan fortolker en tredimensionel bevidsthed den her: Paulus til Efeserne (3, 18) "Så at I sammen med alle de hellige får styrke til at fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er".

For at gøre en lang (og særdeles interessant) historie kort, kan man konstatere, at en blanding er idealet og den sikre vej til indsigt eller visdom.

Transformering af energi

Liberal katolsk kirkes liturgi er bygget op som en kombineret magiker/mystiker tekst. Det er faktisk en nødvendighed for at opnå det,

der er formålet med en gudstjeneste, nemlig at transportere højfrekvent energi fra det atmiske plan til det fysiske, hvor det sendes ud i verden som en bølge af kraft, fred og styrke, der anvendes i evolutionens tjeneste. For at få det maksimale udbytte af den mængde energi, der sendes ned, er det en fordel, helt bogstaveligt at bygge et "rør" op gennem planerne, så energien på vej ned ikke møder nogen modstand. Nu er det ikke sådan, at man kan tvinge atmisk energi ned på det fysiske plan, men man kan på en sindrig måde binde denne energi i en fysisk substans, vin og brød, og derved omgå en spirituel naturolov på samme måde som en flyvemaskine omgår tyngdekraften. De to plan, enhver præst og menighed selv må gennembryde, er et mystiker- og et magikerplan, nemlig astral- og mentalplanet. Kirkens liturgi, eller messeteksten, er skruet sammen på en sådan måde, at de devaer, der påkaldes ved messens start, bruger menighedens følelsesenergi til at bygge "røret" gennem astralplanet, derefter forståelsesenergiene til gennembrydning af mentalplanet – teksterne lægger simpelthen op til denne proces. Forlængelsen af røret gennem det buddhiske plan sørger (hvis menigheden ikke selv kan gøre det) devaerne for.

Da kirkens overhoved er Kristus, og da dette væsen er den, der

kanaliserer 2. stråle, har kirkens grundlægger J.I. Wegdwood og C.W. Leadbeater forordnet det sådan, at et liberalkatolsk alter er den perfekte modtagestation for denne energitype. Alteret er faktisk en miniaturemodel af dette 2. stråle-solsystem (se fig. 2). Solen er jo som tidligere omtalt modtageren af den kosmiske 2. stråle. Solen fungerer i denne sammenhæng som et prisme, der spalter det hvide lys op i sine syv spektralfarver, dvs. 2. stråle spaltes op i sine syv understråler. Modtageren af disse syv understråler er de syv hellige planeter, hvis indflydelser

bl.a. mærkes her på Jorden, gennem astrologiske impulser. Dette faktum genspejles i alterets opbygning. Hvis man fjernede alterklæderne, ville man opdage, at der i selve alterpladen, lå en marmorplade nedsænket. I denne marmorplade er der indlagt syv juveler, der har gennemgået en konsekurationsproces foretaget af en biskop. Disse juveler er delvis inaktive, indtil forvandlingsøjeblikket. Forvandlingen af vin og brød kan finde sted når "røret" gennem planerne er etableret, og atmisk liv kan strømme uhindret ned i det. Så snart den proces starter, forvandles

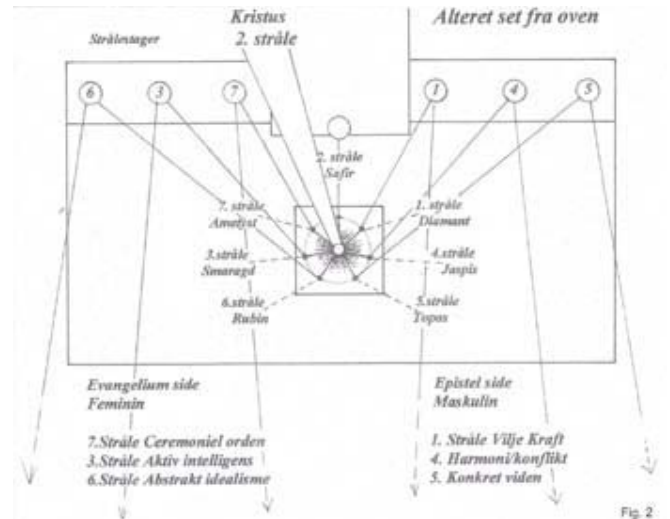

Fig. 2

det materielle brød og vin, og bliver en direkte bærer af Kristus energien. Dette faktum betyder, at det forvandlede alterbrød nu kaldes en *hostie*. Denne hostie har nu samme funktion som solen blandt sine planeter. I dette lille miniatureunivers på alteret, udgør hostien solen, og energien fra denne lille sol aktiverer juvelerne, der transmitterer de syv strålers energi ud i kirkerummet. Det vil sige, at på samme måde som ethvert menneske på denne planet er underlagt de syv strålemæssige kvaliteter via planeterne, er enhver kirkegænger i liberal katolsk kirke udsat for en stimulation af sin helt egen stråleopbygning via de tre sæt juveler, der er installeret i kirkerummet. Og det bare som en optakt til at modtage selve kommunionen (vin og brød), der har en hel eksakt indflydelse på hele den menneskelige konstitution.

Guddommelig utilfredshed

Menneskeheden nærmer sig med stormskridt forståelsen af *Johannes Døber stadiet*. Johannes Døberen står i en af sine "afsløringer" som eksponenten for *guddommelig utilfredshed*. Dette begreb indebærer en indsigt i, at lykken til syvende og sidst ikke kan købes. At fokusering på materiel velstand udelukkende er et spørgsmål om tid, før "det bliver til sand i munden". Og netop ørkenen er et sindbillede på det materielle

fokuserede menneskes bevidsthed. Inde fra mennesket selv lyder røsten: "Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!". Og på samme måde som der står, at: "Johannes bar klæder af kamelhår og havde et læderbælte om livet, og hans føde var græshopper og vildhonning", så hentyder dette til det materielle udstyr, der er nødvendigt, når sjælen begynder at melde sin ankomst.

Hierarkiet, de oplyste sjæle, de helliges samfund, står parat, når den bevidsthedstilstand er nået. De sender deres hjælp ud gennem systemer, der sætter aspiranten i stand til at nå *deres* stadiet. Om man så har præference for kirker, meditation eller tjenestearbejde er helt underordnet. Det er alligevel de syv stråler i deres forskellige aspektskombinationer, der bestemmer, hvem der går hvorhen.

Det kræver en forvandling

Men at det kræver en forvandling, en aktiv indsats, er de færreste vist i tvivl om. Undervejs skal der nemlig også gøres op med mange ting. I forståelsen af at det er indholdet, der er det vigtigste, og ikke formen, er der nemlig mulighed for at kaste nye øjne på den hierarkiske formler af 2. stråle, Kristus eller Jesus. Budskabet er kærlighed og opgaven går ud på at erhverve sig denne egenskab, men vi er ofte så fo-

kuserede i formen, at det er den, der løber med opmærksomheden. Her er vi så tilbage ved udgangspunktet: er det vigtigt, hvad Jesus foretog sig?

Den daværende præsiderende biskop havde bedt Geoffrey Hodson undersøge forskellige områder i tid og rum inden for den liturgiske historie.

Undervejs gjorde han følgende opdagelse, her i et referat fra *Skt. Michael kirkebladet* for Skt. Michaels forsamling, København:

Jeshu (Jesus) havde brunt hår, Jbrune øjne og fuldskæg (ikke kraftigt). Han havde en tilbøjelighed til at stå i stilhed og kigge ud i det fjerne, som om han trak på indre ressourcer af kraft og styrke. Hans hud var lys brun, som en dyb solbrændthed. Han fremstod i statur særdeles rank. Nogle gange gik han med en stav, der gik ham til lidt over skuldrene. Han udstrålede stor kærlighed – især til børn, der til gengæld forgudede ham. Præsteskabets fjendskab, som det beskrives i evangeliene, var et faktum og et meget ulykkeligt et, da det var det der bragte hans liv til en al for tidlig afslutning, ulykkeligt især for menneskeheden. Der er mange episoder i evangeliene, som er sande beskrivelser af, hvad han sagde og gjorde, steder han besøgte, mirakler han udførte, og disciple han udvalgte. Han lærte disciplene den dybere sandhed omkring den essæ-

ske gnosticisme, som er det, vi nu til dags vil kalde teosofi.

Jesus blev ikke korsfæstet, men stenet!

Paulus' redegørelse for hændelserne omkring hans død er den rigtige. Dette skete som et resultat af et planlagt, pludseligt angreb ved stening. Bagefter hængtes kroppen op i et træ. Jeg ønsker ikke at ødelægge den ortodokse opfattelse af korsfæstelsen, da dette har stor værdi for den mystiske forståelse, men historisk set er det en fejl. Jeg tror, han ville have reddet sig selv fra denne stening ved f.eks. at forsvinde, hvis ikke en sten havde ramt ham direkte i panden og øjeblikkelig gjort ham bevidstløs. Hele tragedien, der fulgte, kender vi. Dette betød, at meget af det arbejde, der var planlagt, måtte udsættes til et senere tidspunkt. Hans krop blev udsat for krænkelser, som disciplene ikke kunne forhindre, og mange af dem blev mishandlet på grund af deres forbindelse med ham. Der var også kvindelige disciple tilstede, men de nåede at forsvinde, inden brutaliteterne begyndte.

